

Örökség

Lágy részeit az angyalok lerágták:
meszes-fehér koponyaként borul
reánk az égbolt, és szemüregén
hol nap süt át, hol ólom-hold vonul;

élünk alatta, korhadó világban,
fogaiból bányászva érceket,
s nem tudjuk, hogy e koponya kié,
s nem sejtjük, hogy csak vágyak, érzetek

voltunk: Teremtőnk gondolatai,
míg élt, — de mára lecsupaszodott
Tejút-gerince, s éles csontszilánkok
a foszfor-villogású csillagok;

s agyveleje, mely szétfolyt, elrohadt,
hajnalban a talajból felszivárog, —
eltévedünk ködgomolyaiban,
s érezzük: örököltük e világot;

élsőködiünk, s nemcsak mi, ámde fenn
az angyal-regimentek is, — miénk lett
a bomló, édes, rég kihűlt tetem;
zabáljuk hát, míg át nem jár a méreg.

Sirálytó

(Olvastam, hogy Ferenc Ferdinánd fő-
hercegnek Chlumetzben volt egy tava, ahol
egyszer egyetlen délelőtt 1600 sirályt ka-
pott puskavégre.)

Úgy tetszik most: sirálytó a világ,
s partjáról Isten — Ferenc Ferdinánd —
lődözget ránk, — és ebben az a jó,
hogy őt is leteríti Gavrilo.

Igaz, hogy akkor széthull odafenn
és ideleenn a Világegyetem, —
mindegy — sirályok, szerteröppenünk,
s vagdosva egymást, ölünk s öletünk.